

— При какъвъ баща? — попита служителтъ.

Момчето, страхувайки се да не чуе нѣщо лошо, каза името на баща си. Слугата не помнѣше подобно име.

— Да не е старъ работникъ, дошелъ отъ далеко?

— Да, работникъ, само че не старъ — страховито отговори дѣтето.

— Отъ далеко ли? Ами, кога е постъпилъ въ болницата?

Момчето погледна въ писмото.

— Прѣди петъ дена, струва ми се.

Слугата се замисли и почна да си припомнюва.

— А, да, зная: стая номеръ четвърти, креватътъ му е на самия край.

— Какъ е? Много лошо? — попита момчето съ безпокойство.

Слугата мълчаливо го погледна и каза:

— Ела съ мене.

Тѣ се изкачиха по една стълба, минаха нѣкакъвъ коридоръ и се намѣриха въ една чиста стая, съ два реда кревати.

— Ела — повтори слугата.

Момчето покорно вървѣше слѣдъ него, като отъ врѣме на врѣме се оглеждаше съ страхъ: наоколо то виждаше все блѣди, измжчени лица. Нѣкои лежеха съ затворени очи, като мъртавци; други съсрѣдоточено гледаха прѣдъ себе си съ отворени очи; трети стенѣха като дѣца. Стаята е тъмна, въздухътъ пропитъ съ лѣкарства, двѣ милосердни сестри съ стѣкла въ ржцѣ обикаляха около леглата.

— Ето баща ти, — каза слугата, като откри завѣската на единъ креватъ.